

AZ OKOSSÁG FORRÁSA

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, volt egyszer egy szegény öregasszony. Ennek az öregasszonynak volt egy igen csúnya fia. Olyan csúnya volt ez a legény, hogy egy leány sem akart hozzámenni feleségül. Nagyon búsult emiatt a legény, de az anyja csak vigasztalta:

– Ne félj, fiam! Leszel te még kapós legény!

Telt-múlt az idő, de bizony a legény még mindig legény volt. Meghalt az anyja is, nem vigasztalta már senki, maga maradt a legény. Nagyon elbúsulta magát egyszer, és felkerekedett, hogy elmegy világot próbálni.

Amint ment, mendegélt, egy nagy erdőbe ért. Az erdőben volt egy patak. A legény sehogyan sem tudott átmenni a patakon. Gondolta, hogy elmegy mellette hosszában, talán meg tudja kerülni. Ment, mendegélt, de csak nem akart véget érni a patak. Egyszer aztán elért egy hegyes vidékre, és az egyik hegy tetején egy gyönyörű szép leányt látott. Csak úgy fénylett, tündökölt, amikor ránézett, olyan vakító volt a szépsége! Igen sokáig nézte a legény, már majdnem leragadt a lába. Ad-

dig-addig nézte, hogy beleszeretett, pedig még nem is beszélt vele.

Nagy félénken megszólította a szép leányt. Amikor erre elmosolyodott a leány, megbátorodott a csúnya legény, és megkérdezte, hogy nem lenne-e a felesége, szívesen elvinné magával. A leány azt mondta, hogy ő nem mehet el innen, mert ő tündér és az élete csak egy évig tart. Jóformán csak tegnap született és egy év múlva eltűnik a habokban, de lesz helyette egy másik. Hanem azért azt mondta a legénynek, hogy csak füröd-jék meg a patakban, mert nem látja kárát.

A legény hamarosan megfürdött, és olyan szép lett, hogy nem ismert magára. A tündér tükröt tartott elé-je, hogy nézze meg magát, de még akkor sem akarta elhinni, hogy ő áll a tükör előtt. Amikor végre elhitte, hogy ilyen szép legény lett belőle, akkor még jobban könnyöggött a tündérnek, hogy menjen el vele, legyen a felesége, de bizony a tündér nem mehetett. Hanem azt mondta a legénynek, hogyha megfürdik az okosság forrásában, akkor hozzámehet, mert akkor nem kell neki egy év múlva meghalnia.

Így hát a legény újra nyakába vette a világot. Fel-tette magában, hogy akárhogyan is, de felkeresi az okosság forrását, mert ez a tündérleány lesz a felesége, senki más! Ment, mendegélt, hát egyszer csak megint egy patakhoz ért. Elindult a patak mellett, aztán csak ment felfelé. Sokáig ment, míg végre egy öregasszonyt látott, aki a patak forrásánál aludt. A legény felkeltette az öregasszonyt.

– Hé, öreganyám! Nem ez az okosság forrása? – kér-dezte tőle.

– Hogyan járhatsz te itt, mikor erre még a madár sem jár? – kérdezte a leánytól az öregasszony, amikor fel-

tápázkodott. – Jól van, fiam, jól van. Tudom már, mi járatban vagy. Ez bizony nem az okosság forrása, hanem a gazdagság forrása. Ha nem mondod el senkinek, megengedem, hogy fürödj egyet benne!

A legény megígérte, hogy ő bizony nem szól róla senkinek, aztán megfürdött a patakban. Hát amihez hozzányúlt, minden arannyá változott! A legény megköszönte volna az öregasszonynak a jóságát, de akkor már úgy aludt az asszony, hogy még azt sem merte megkérdezni, hogy merre lehet az okosság forrása. Nem merte felkelteni, mert félt, hogy megharagszik reá a háborgatásért, aztán vége mindennek. Inkább hagyta, azután elindult, hogy keresse az okosság forrását.

Amint ment, mendegélt, egy szép szarvassal találkozott. Gondolta magában, hogy megkeríti ezt a szép állatot, jó falat lesz belőle! Amikor a szarvas meglátta a legényt, elkezdett szaladni, a legény meg utána. Igen sokáig kergette, már egészen elfáradt, de bizony a szarvast nem tudta megfogni. Egyszer aztán el is tűnt előle egészen.

Nagyon szomorkodott a legény, hogy a szép állatot nem tudta elejteni, de azért csak ment tovább. Egyszer csak megint egy patakhoz ért. A pataknál egy öregember volt. A legény odament hozzá.

– Öregapám! Nem ez az okosság forrása? – kérdezte tőle.

– De bizony ez az! – mondta az öreg. – Tudom már, mi járatban vagy. Eredj csak, fürödj meg benne!

A legény megfürdött. Érezte, hogy olyan okos lett, amilyen talán senki más.

A fürdésért akart adni az öregnek egy marék aranyat, de az nem fogadta el. Így hát sietve megindult visszafelé.

Az okosság forrásából vitt egy cseppet a tündérnek is. Így hát egybekeltek és olyan boldogok lettek, hogy keresni sem lehetett olyan boldog embereket, mint ők voltak. Használt nekik az okosság vize.

Eddig volt, mese volt. Ha nem hiszik el, járjanak utána!

